

МОЛОДИЙ МЕДИК

№4, квітень 2016 р.

Серед молодих медиків визначились найкращі науковці та кінематографісти

Відбулось нагородження переможців традиційної
міжнародної наукової конференції та кінематографічного фестивалю

Щорічна наукова конференція молодих вчених та студентів, що проходила у ВНМУ 7-8 квітня, зібрала 650 робіт у 60 секціях. Цей рекорд поставили представники більшості регіонів України, а також - Молдови, - молоді вчені із якої узяли участь у роботі наукового форуму.

Ми будемо приїздити сюди самі та рекомендуватимемо іншим, - таким був основний лейтмотив виступу гостей із Молдови на урочистій церемонії нагородження переможців конференції, яка відбулась 8 квітня. Гості відмітили, що їм сподобалась Вінниця та культурна програма, яка була приготована організаторами для учасників конференції.

За прекрасну організацію наукового форуму у ВНМУ подякували й представники Дніпропетровської медичної академії:

- Ми з колегами вважаємо, що інші навчальні заклади повинні брати приклад з точки зору такої високої організованості наукових конференцій, - відмітили гості. - І, думаємо, що у майбутньому ми подбаємо про те, щоб наші діти, які обов'язково будуть лікарями, вступали саме у Вінницький національний медичний університет.

Чи не найбільше оплесків на цій церемонії викликало вручення диплому за кращу доповідь Тарасові

Шереметі, старшому лейтенанту військово-медичної служби, який переміг на секції безпеки життєдіяльності та медицини катастроф.

Окрім нагородження переможців власне наукової конференції, призи також були вручені лауреатам міжнародного кінофестивалю колективних наукових проектів «Кристал професіоналізму «Проффі-2016», який вже став традиційним у ВНМУ. Фестиваль започаткований професором кафедри внутрішньої медицини №2, доктором медичних наук, Оленою Віталіївною Солейко для студентів, інтернів, магістрантів-медиків проводився у цьому році вже всьоме.

Диплом володаря «Кристалу професіоналізму» у

мою номінацією був відзначений і фільм, створений 32 групою 6 курсу «Ворого ворога мені - хто?». Приз за кращий створений на екрані етіологічний образ отримав творчий колектив 21 а групи 5 курсу за фільм «Нічна варта».

- З такою вартою, я думаю, нікому не буде страшно ні щодо свого життя, ні щодо здоров'я, - сказала Олена Віталіївна Солейко, яка вручала призи фестивалю.

Кращим фільмом року була названа «Драма янгола-охоронця», фільм, створений під керівництвом студентки 6 курсу Вікторії Ковач.

номінації «Краща режисерська робота» був присуджений студентці 11 б групи 5 курсу Оксані Прус за фільм «Страсті за Матвієм». «Кристал професіоналізму у номінації «краще операторське рішення» здобув творчий колектив 16 а групи 5 курсу. Окре-

А от магістрантка кафедри госпітальної фізичної терапії №1 Інна Попко стала справжньою рекордсменкою фестивалю: її «Кристал професіоналізму», на цей раз - за кращу патогенетичну роль, - став у колекції дівчини четвертим.

Вікторія Родінкова.

38 студентів ВНМУ склали присягу на вірність народу України

Офіцери запасу отримуватимуть военні спеціальності у Військово-медичній академії

Ряди молодших офіцерів запасу медичної служби поповнили 38 майбутніх випускників Вінницького національного медичного університету ім. М.І. Пирогова, які протягом року проходили навчання за програмою Військово-медичної академії (ВМА).

8 квітня вони склали урочисту присягу на вірність народу України біля обеліска на честь випускників та викладачів університету, які загинули під час Другої світової війни.

Тепер шестикурсники мають право вступати до ВМА, що в Києві, та отримати вже военну спеціаль-

ність. А далі, можливо, - на схід, рятувати життя захисників Вітчизни.

Саме так налаштований студент медичного факультету №1 Олександр Зарицький. У ВМА він мріє отримати спеціальність хірурга-травматолога. Юнак не вважає, що обрав важкий фах:

- У медицині легко не буває, особливо, військовій. Події на сході нашої країни не можуть залишити байдужим, тому потрібно робити все, що від нас залежить, аби допомогти Батьківщині, - каже Олек-

сандр.

До труднощів військового часу готова ще одна майбутня випускниця ВНМУ - Олена Фролова, яка також навчається на медичному факультеті №1. Після закінчення військово-медичної академії вона планує стати лікарем загальної практики, а якщо вийде - хірургом.

- Якщо життя змусить, я і з автоматом побігаю, і в окопі полежу, - переконана дівчина.

- Пройде час, але у вашій пам'яті назавжди залишиться цей день, коли ви

склали присягу на вірність народу України. Зичимо вам, насамперед, вірності служінню України та благополуччя в родинях. Нехай вам щастить у вашій нелегкій, але такій відповідальній роботі, - звернувся до студентів проректор ВНМУ професор Василь Васильович Погорілий, вітаючи майбутніх військових лікарів від імені ректора ВНМУ академіка Василя Максимовича Мороза, ректорату, профспілкового комітету і усього колективу вишу. - Ми знаємо про подвиги лікарів у важкі

для нашої держави часи. Тяжкі часи, на превеликий жаль, тривають і зараз. І саме медики на передовій надають бійцям допомогу, рятуючи їхні життя.

Звертаючись до студентів, заступник начальника Військово-медичної академії з роботи із особовим складом, полковник Іван Федорович Гончаренко, згадав події весни 2014 року, коли 59-й мобільний госпіталь вирушив із Вінниччини на схід України.

- Через руки ваших земляків, товаришів, колег і друзів пройшли сотні українських бійців, і сьогодні ми щиро дякуємо вам за ваш вибір і за ваше рішення, - сказав Іван Гончаренко.

- Ви першопроходці у тому, що хоч сьогодні готові стати на захист Батьківщини. І я ні в кому з вас не сумніваюсь, - сказав завідувач кафедри медицини катастроф та військової медицини, доцент Микола Матвійчук. - Хочу побажати вам щастя від усього, що вас оточує: від близьких, друзів, від роботи, якою ви будете займатися.

На завершення-свого виступу Микола Васильович виконав для студентів і всіх присутніх проникливу пісню.

Катерина Баркалова.

Найстаріший гуртожиток ВНМУ капітально ремонтують

Будівлю оновлять від підлоги до стелі та електропроводки, а кількість мешканців зросте більше, ніж на сто осіб

Капітальний ремонт гуртожитку біля вулиці Блока, - найстарішого з шести, де мешкають студенти ВНМУ, - триває ще з минулого року. У 2015-му, коли, побудований у 1965 році, гуртожиток справляв свій піввіковий ювілей, роботи проводились ззовні будівлі. Замість пласкої покрівлі тут зробили скатну, провели утеплення усіх стін, зміцнили фундамент та замінили всі вікна. З початком року нинішнього розпочався капітальний ремонт всередині будівлі. Оновлюють все - від підлоги до стелі, включаючи електропроводку.

- Ремонтні роботи розпочалися ще в минулому році. Оновлюється все: штукатурка, труби гарячої та холодної води, підлога повністю зніма-

ється і кладеться заново, замінюється й проводка, бо стара вже не витримує навантаження. Щоправда, умивальники в кухні та туалетах замінили раніше.

Вентиляцію більш потужну зроблять, - розповідає завідувач гуртожитком №1 Григорій Марценюк.

З'явиться у гуртожитку і пральня - на першому поверсі. Але найголовніше - збільшиться кількість студентів, які проживатимуть у ньому.

- Зараз в гуртожитку мешкає 511 студентів. За рахунок кімнат, де раніше розміщувався університетський профілакторій, кількість місць збільшиться, орієнтовно, на сто тридцять, - каже Григорій Григорович.

Скільки триватиме ремонт - поки сказати неможливо.

- Робочі працюють швидко, але в гуртожитку проживають студенти, і це

уповільнює роботу. А коли студенти влітку поїдуть, темпи ремонту мають пришвидчитись, і можна сподіватися, що до вересня буде виконано 2/3 запланованого обсягу, - каже завідувач гуртожитком. - Головне, що ніхто нікого нікуди не виселяв. Виходимо з ситуації за рахунок кімнат, де розміщувався профілакторій, та кімнат, які вже відремонтували.

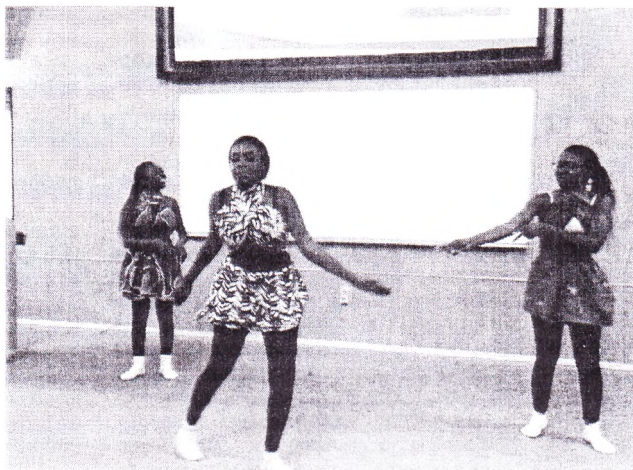
За його словами, студентів до ремонтних робіт не долучають, лише просять допомогти, коли потрібно речі з кімнати в кімнату перенести.

- Студенти прийшли сюди вчитися, а не працювати, - говорить Григорій Григорович.

Катерина Баркалова.

«Медицина - без кордонів!»

Саме так називалась наукова конференція-презентація студентів представників різних країн систем охорони здоров'я, які діють на їх батьківщині, та взаємовідносин у цих системах. Захід, який пройшов у актовій залі 24 березня, став першим із циклу, що його планують спільно проводити студентське наукове товариство та деканат по роботі з іноземними студентами ВНМУ. Причому, ініціатива проведення такого заходу належала саме студентам-іноземцям.

їх руйнує інтернаціональний студентський склад ВНМУ

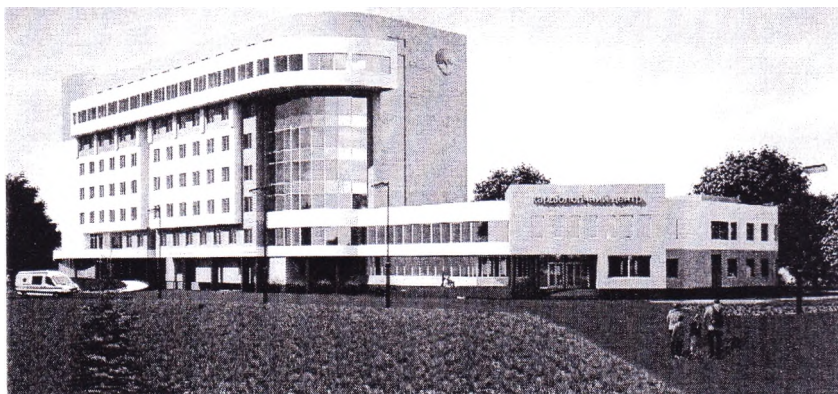
На першій із наукових конференцій «Медицина без кордонів» про свої країни розповідали студенти, зокрема, з Азербайджану, Анголи, Греції, Єгипту та інших країн. Проте, інформаційно-наукові виступи доповідачів чергувалися із запальними піснями та танцями, що їх демонстрували присутнім студенти з Анголи, Зімбабве, Екватору. Чекаємо на наступні віртуальні подорожі по країнам, з яких приїхали вчитись в Україну студенти ВНМУ.

«ММ»

Вінницький кардіологічний центр матиме площі і для кафедр ВНМУ

Його будівництво остаточно виведе регіон у лідери кардіохірургічної допомоги в Україні

Спеціально збудоване сучасне приміщення регіонального кардіоцентру, що міститиме п'ять відділень на 144 ліжка, відкриється у Вінниці, за планом, у 2020 році. На 90% фінансування будівництва здійснюється за кошти Світового Банку. Решту повинен виділити місцевий бюджет. Територію, на якій буде зведена нова лікарня, міська влада вже визначила: під забудову кардіоцентру площею 16 000 кв.м відведені близько двох гектарів землі між обласними онкодиспансером та дитячою лікарнею. Декількома відсотками площі, що належать Інституту реабілітації інвалідів, поступився, заради будівництва, і ВНМУ.

Директор регіонального кардіологічного центру, к. мед.н., Володимир Юрійович Гладких, обіцяє, що внесок університетові повернеться:

- У структурі нового кардіоцентру передбачені і кабінети для кафедр медичного університету. Вони виводяться у окремий блок, де проходимо увесь науково-освітній процес.

Створений декілька років тому у Вінниці регіональний кардіологічний центр, що наразі розміщується на території Вінницької МКЛ №1, чекає на переведення у нове приміщення. На думку його директора, потужності центру, який зараз складається з 5 відділень із 115 ліжками, використовуються на 110%:

- З 1 січня 2016 року рентген-операційний блок розпочав працювати у режимі 24/7. На зміні у будь-який час доби є один кардіохірург, операційна сестра та анестезіолог. Сьогодні ми робимо майже 1600 втручань на рік та максимально використовуємо технічний ресурс центру, кількість пацієнтів збільшується щодня. У 2009 році, коли кардіохірургічний блок у МКЛ №1 лише відкрився, ми мали 80 втручань на рік, а основне зростання їх кількості відбулось за останні півтора року.

Щоб досягти такого успіху, працівники кардіоцентру - більшість з яких випускники ВНМУ, - максимально сфокусувались на наданні допомоги, розробили та впровадили локальний протокол, на основі якого відбувається обслуговування пацієнтів. Спільно з медичним університетом тут за останні півтора року провели близько 40 семінарських занять для спеціалістів сімейної медицини, терапевтичного профілю області та

міста, розробили семінари з питань гострого коронарного синдрому та постійно навчають лікарів і свого центру, у обов'язковому порядку - за кордоном. Володимир Гладких планує, що з цього року школи з інтервенційної кардіології та кардіохірургії стануть всеукраїнськими.

- Позаяк нам, для подальшого розвитку, потрібна буде технічна підтримка нового рівня, ми потребуємо нової бази: щоб обстежити пацієнта за 1 день ми повинні мати не лише добре організований процес, а й найсучасніше обладнання. - Говорить Володимир Гладких. - Відповідно, якщо не буде нового кардіоцентру, подальші наші кроки не будуть настільки вагомими.

У новому ж закладі, проект якого створений та ухвалений у Австрії та Німеччині, існують відділення гострих станів на 30 ліжок, відділення порушень ритму на 36 ліжок, відділення ранньої реабілітації на 36 ліжок, відділення планового кардіохірургічного лікування на 36 ліжок. Плюс реанімація на 6 ліжок та амбулаторно-діагностичне відділення, рентген-операційний блок із 4 операційними, адміністрація та господарська частина. Те, що реанімаційне відділення, порівняно з іншими, невелике, керівника закладу не бентежить:

- Ми вважаємо, що це узяті із хорошим запасом. Тому що відділення гострих станів, що складається з 30 ліжок, матиме 18 місць, обладнаних як палати інтенсивної терапії. У новій концепції центру це буде дуже важке відділення, там чергуватиме цілодобово декілька лікарів, кардіологів з навичками надання невідкладної допомоги, а палати будуть облад-

нані за останнім словом медицини - із штучною вентиляцією легень, із моніторингом, цілодобовими постами. А реанімаційні палати будуть використовуватись тільки для післяопераційних пацієнтів, після великої кардіохірургії, і для тих пацієнтів, які перебувають у край важкому стані, без свідомості.

- Концепція нового кардіоцентру - це не просто будівля, не просто один з медичних закладів області, це потужна зброя у боротьбі з тими серцево-судинними катастрофами, які існують сьогодні в Україні. - пояснює головний лікар. - Це буде центр реперфузійної мережі у нашому регіоні, який забезпечуватиме у рамках одного регіону цілодобову допомогу при гострих серцево-судинних захворюваннях.

Роботу майбутнього кардіоцентру, як планується, будуть забезпечувати три ангиографи, - один з яких працюватиме як ЕФ-лабораторія для кардіохірургічного лікування порушень ритму серця, чого, на думку керівника закладу, немає у найближчих регіонах. Інші два ангиографи забезпечуватимуть цілодобове лікування інфаркту міокарда. У центрі буде відкрита гібридна кардіохірургічна лабораторія.

- У амбулаторно-діагностичному відділенні будуть функціонувати декілька УЗД-апаратів найкращого експертного кардіологічного плану. Там буде і, як мінімум, 128-зрізова КТ, та, сподіваємось, МРТ - приміщення для цього заплановане. Закупівлі обладнання проводитимуться через тендери, які будуть контролюватись Світовим банком, - пояснює співбесідник.

Окрім цього, центр буде обладнаний холтерівськими системами, системами стрес-навантажень (велоергометрія та бігова доріжка), ЕКГ, В усій клініці будуть відмічені стерильні зони, обладнані стерильними ламінарними потоками, працюватимуть шість великогабаритних швидкісних ліфтів, щоб скоротити час доставки з карети швидкої у операційну. Будуть обладнані системи електронної черги пацієнтів у амбулаторно-діагностичному відділенні, електронна система документації, електронні історії хвороб - із серверами та архівами, - буде організована відео-трансляція з операційної, діятиме конференц-зала на 150 місць.

- Планувався й дистанційний патронаж пацієнтів, контроль за їх вітальними функціями на території закладу під час прогулянок, але насамперед через їх високу вартість, встановлення цих систем під питанням, - говорить головний лікар.

Основним методом доставлення хворих у центр буде їх підвезення каретами швидкої допомоги. Для зменшення часу доставки у архітектурі буде передбачений і заїзд швидких до приміщення самого центру.

- Ми повинні на це витратити, буквально, декілька хвилин - чим швидше ми проведемо втручання, тим більше шансів або не допустити інфаркт, або максимально зменшити його наслідки. Сподіваємось, що вертолітна доставка набиратиме обертів у країні, тому ми передбачаємо у структурі кардіоцентру і її, - говорить Володимир Юрійович.

Вертолітний майданчик, який планується звести поблизу будівлі лікарні, й, справді, може знадобитись: незважаючи на те, що кардіоцентр матиме регіональний статус, тобто, обслуговує й планує обслуговувати Вінницьку область, сюди вже сьогодні приїждять пацієнти з Києва та Київської області, з Хмельницького, Житомира, Одеси, Черкас.

Центр входить до п'ятірки найкращих із ефективності надання планової та ургентної кардіодопомоги в Україні:

- У п'ятірку ми входили за результатами 2014 року, зараз сподіваємось на більш високі позиції. Входимо у 7 провідних регіонів з надання невідкладної допомоги при гострому інфаркті міокарда, включені у проект Stent for life та з профілактики серцево-судинних захворювань, - сказав Володимир Гладких. - Ідеологія функціонування нового центра, який утримуватиме міська влада, перекреслює колишню систему охорони здоров'я. Центр максимально сфокусований на пацієнті. Підходи до лікування, робота у Центрі сплановані так, щоб забезпечити відкриті медсестринські пости, де медперсонал стає максимально близьким до пацієнта, налаштований на щохвилинний контакт, планування усіх груп діагностики, лікування, обстеження, сплановане з огляду на раціональне розташування та максимальне скорочення корисних площ, щоб його утримання стало максимально дешевим. Сподіваємось, що центр буде найкращим в Україні, а створена концепція і напрямок її реалізації стануть еталоном на території нашої держави.

Вікторія Родінкова.

Два крила любові

Творче об'єднання «Літературна вежа» святкує своє 20-річчя

Є професії, про які інакше, як з повагою, не можна й говорити. До них з повною відповідальністю можна віднести професію лікаря, - фах, який здобувають в нашому університеті. Є студенти, які приходять в університет за покликанням, за продовженням сімейної традиції, а хтось потрапляє - випадково. В процесі навчання зміцнюється бажання останніх впевнено крокувати до заповітної мети, усвідомлюючи, що лікар - це не просто професіонал, а творець, талановита і гармонійна людина, адже у його руках - людське життя.

Сучасна молодь має різнобічні вподобання - це, насамперед, музика, живопис, поезія. Любов до прекрасного допомагає їй переборювати усі труднощі студентського життя та надихає на творчі пошуки. І поезія, що посідає одне з почесних місць серед найкращих винаходів людства, має неабияку популярність і в студентів-медиків. Наша сучасниця, відома поетеса Ліна Костенко говорить: «Поезія - це завжди неповторність, якийсь безсмертний дотик до душі...» І справді... Писати вірші, картини - велике мистецтво, це - рідкісний дар, який дається Богом лише обраним. І тільки поетам та художникам дано створити такі рядки та полотна, які будуть вражати своєю мелодійністю, чарівністю та чуттєвістю...

Цьогоріч творче об'єднання студентів «Літературна вежа», яке започаткувало свою роботу у 1996 році на базі гуртка любителів поезії, святкує 20-річний ювілей. До роботи гуртка долучалися студенти, закохані в поетичне слово та, власне, які й самі пробували писати вірші.

Робота творчого об'єднання допомагає студентам розкрити себе, свій талант, увійти в коло однодумців - палких шанувальників або критиків. Тут у невимуженій обстановці щотижневих засідань, за чашкою запашного чаю, є можливість представити ровесникам власний твір, поділитися тим, що вихоплюється з душі. І, можливо, саме захоплення літературою та мистецтвом, окрім обраної на все життя медицини, допоможе краще пізнати себе і оточуючий світ.

За час існування творчого об'єднання бібліотекою було підготовлено до друку два видання поетичної збірки «На крилах натхнення», до якої увійшли вірші поетів-початківців, членів гуртка, а також вірші викладачів університету. За сприянням ректорату університету також побачила світ збірка віршів «Схованки душі» Ольги Швець

- студентки другого курсу, тепер уже лікаря загальної практики - сімейної медицини. 2014 рік виявився вдалим для студентки-випускниці Гюлане Мусаєвої. «Вічність-загадка» - за такою назвою була надрукована збірка її віршів, написаних у стилі синквейн. До 20-річного ювілею гарним підсумком діяльності «Вежі» стало видання третьої збірки - «Подих весни», до якої увійшли не тільки поезія, а й студентські прози та малюнки.

У творчому доробку «вежівців» чимало проведених заходів, а ще більше планів. Серед найпопулярніших і найулюбленіших заходів - щорічні вечори випускників «Літературної вежі». Талісманом нашого творчого об'єднання є дзвіночок, який у більшості традицій символізує хід часу, а його звук - молитву і перемогу. Дзвіночок-оберіг отримує на згадку кожен випускник. У цьому році Загоруйко Андрій, Загорський Віталій, Лісовецька Юлія, Романенко Олександр та Ключківська Ірина до традиційного подарунка на згадку отримали ще й збірку «Подих весни», яку презентували поети-початківці, члени «Літературної вежі».

На цьогорічному ювілейному вечорі приємно було бачити випускників минулих років Володимира Дроненка (вип. 1996), Ігоря Качура, Іллю Баландюка, Тетяну Марченко (вип. 2002), Олександра Шуберта (вип. 2004), Олександра Бойцуна (вип. 2011) Ольгу Швець (вип. 2012), Гюлане Мусаєву, Катерину Залужну (вип. 2014). «Золотий голос «нашої Вежі», Олександр Шуберт, своїм неперевершеним виконанням пісень подарував присутнім прекрасні і зворушливі хвилини.

Незабутнім і пам'ятним був вечір «Два крила любові». Багато теплих та зворушливих слів на адресу творчого об'єднання «Літературна вежа» прозвучало від нинішніх учасників та випускників минулих років.

У кожній людині, як стверджує легенда, є два береги: від одного з них людина відпливає, а до іншого неодмінно має приїхати. На цій дорозі завжди трапляється багато труднощів, перешкод, є зупинки надії, юності, любові. І які б перешкоди не ставали на шляху наших учасників, далеким теплим вогником їм завжди світитиме берег «Літературної вежі».

Не видають на «Вежі» нам трофеї, І зіркою не станеш тут й на квант, Не ми талановиті, бо є в неї, А «Вежа» - це один на всіх талант. (Ольга Подвахук, студ. IV курсу)
Лілія Лізановська, зав. сектору наукової бібліотеки.

Подвійний ювілей професора Шапринського

«Якщо хірург думає, у нього
попереду завжди ідуть знання,
а потім - рука, а не навпаки»

7 квітня доктор медичних наук, професор, голова Асоціації хірургів Вінницької області Володимир Олександрович Шапринський, відзначив своє 60-річчя. У цьому ж місяці виповнилося 10 років відтоді, як він очолив кафедру хірургії №1 ВНМУ

Вже багато років Володимир Олександрович зберігає фотографію своєї групи, зроблену, коли вона вчилася на шостому курсі медичного інституту. На ній кожен підписав, ким буде у майбутньому: «я - хірург», «я - зав. терапією»...

А я написав: «доцент кафедри хірургії», а потім закреслив і написав «професор». У мене було бажання ще з інститутської лави вчитися і чогось досягти. Солдат мріяв стати генералом - і він їм став, - розповідає Володимир Олександрович. Втім, каже, нічого особливого у цьому званні не вбачає:

- Є люди, до яких важко підійти, бо людина поважна. А я простий у спілкуванні - як був десятки років тому, так і залишився.

На традиційне запитання, чому своїм фахом він обрав саме медицину, ювіляр відповідає просто: - Іншого вибору не було. Я з родини медиків. У мене батько лікар, мати, старша сестра. Звичайно, домашні розмови вплинули на мене, тоді ще дитину.

Як і сам Володимир Олександрович, його батьки - випускники Вінницького тоді ще медичного інституту. Закінчивши його у 1950 році, вони поїхали до Миколаївської області, де батько майбутнього професора працював хірургом. А потім переїхали на Вінниччину, у Бершадь, де і народився Володимир Олександрович.

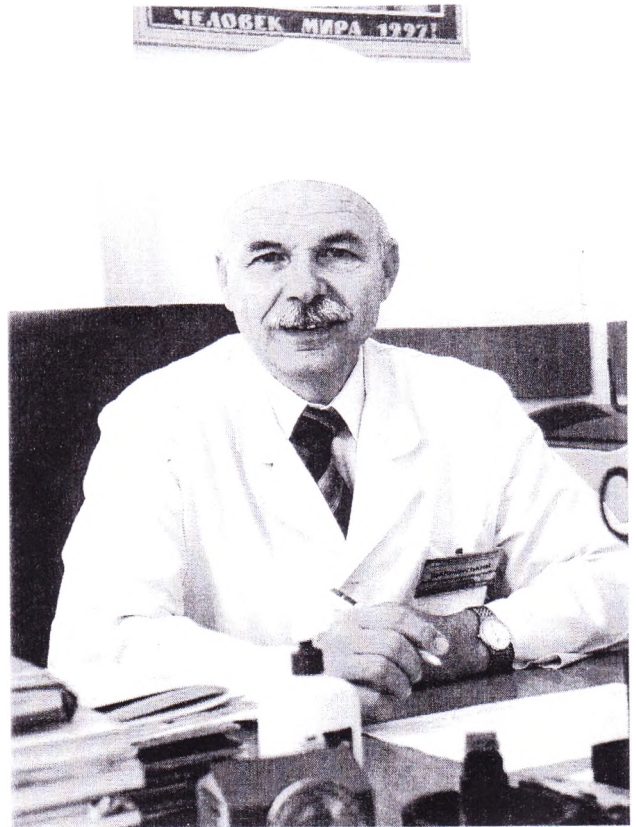
Склалося так, що батько став завідувачем районного відділу охорони здоров'я і завідувачем інфекційного відділення. Завідувачем цього відділення він і пропрацював до глибокої пенсії. А мати весь час педіатром працювала, - розповідає ювіляр.

До медичного вишу він вступив у 1974 році. Каже, був твердим хорошистом, завжди вчився на «4» та «5»:

- Не було кафедри, де б я не брав участі у гуртках. Розпочинав з анатомії, з Павлом Пилиповичем Шапаренком, на другому курсі була біохімія з Миколою Борисовичем Луцюком та загальна хірургія, потім - мікробіологія у професора Лобової. На 4 курсі мене «занесло» на акушерство і гінекологію до професора Жученка... А на 5 курсі вже була хірургія. І на всіх цих гуртках я писав наукові роботи та займав призові місця.

На запитання, чим найбільше його привабила саме хірургія, Володимир Олександрович відповідає так:

- Тим, що і зараз: тим, що від твоєї роботи, від знань, вміння і умінь їх застосувати залежить життя хворого. І те, що результат твоєї роботи видно швидко. Зробив правильно - все добре і пацієнт йде додому. Зробив неправильно - і маєш

ускладнення.

До речі, першу свою самостійну операцію Володимир Олександрович провів, будучи ще студентом.

- Розпочинав я, як і всі, з гострого апендициту. На 4 курсі зробив кілька самостійних операцій, звичайно, під наглядом, - розповідає він.

А першу подяку і першу публікацію про себе, у газеті «Бершадський край», отримав, коли проходив інтернатуру у Бершадській районній лікарні. Було це у 1980-81 році.

- Хлопчик Роман із села Потажня, чотири роки, батьки вчителі. Десь порізав передпліччя і не тільки шкіру пошкодив, а й сухожилля порізав. Я вперше у житті наклав сухожилля зрослося, і у хлопчика відновилися рухи у пальцях. То була ургентна ситуація, хлопчика привезли пізно ввечері, і мені й на думку не спало викликати дитячого лікаря. Досвіду таких операцій у мене не було, але я знав, як це робити, і зробив. Я цього хлопчика досі пам'ятаю, напевно,

дослідий вже, - посміхається Володимир Олександрович.

Після інтернатури він за розподілом два роки працював хірургом районної лікарні у Півдні. Житла свого не було, винаймав квартиру біля лікарні, де і проводив більшу частину часу.

А потім - переїзд до Вінниці. Тут Володимир Олександрович шість років, з 1983 по 1988, працював у залізничній клінічній лікарні.

- То був вже вищий рівень, було у кого вчитися. У лікарні працював тоді відомий хірург Север'ян Павлович Белканія, от мені пощастило бути його колегою повних шість років. Завідувачем хірургічного відділення у тій лікарні був досвідчений хірург, Павло Захарович Чорний. Саме він доручив мені проводити операцію і під його керівництвом я, вперше у серпні 1984 року, виконав резекцію шлунку. Не кожному випадає щастя на третьому році праці провести таку операцію. Вона - одна з найскладніших, і її, зазвичай, роблять хірурги

вищої категорії, а я ще категорії не мав, але операцію виконав, - з гордістю каже Володимир Олександрович,

Для нього і досі щастя - це провести складну операцію, і не важливо, скільки вона триває, три години чи вісім. Яка з цих операцій була найскладнішою, Володимир Олександровичу визначити важко. А ось найдраматичнішу пам'ятає:

- Я вже був досвідченим хірургом і виїхав по лінії санавіації в один з районів до молодої жінки, яка хво-

ванці - встаємо, якщо потрібно не спати вночі - не спимо.

А ось хвилюється професор лише тоді, коли готується до операції. Коли ж вона вже розпочалася, то, каже, все йде спокійно та ритмічно.

- Проста операція чи складна - завжди є процес хвилювання, це притаманно будь-якій людині. Але зовні моє хвилювання не проявляється. А пацієнтам я завжди кажу, що все буде добре. По-іншому й мови не може бути, - розповідає Воло-

Було таке, що казав: «Дай мені слово, що ти ніколи не підеш у хірургію, бо від твоїх діянь залежатиме чиесь життя». Хірургу вручають інструмент, скальпель. І якщо він думає, у нього попереду завжди ідуть знання, а потім - рука, а не навпаки.

Крім хірургії Володимир Олександрович має і інші захоплення, які не пов'язані із медициною. Одне з них - музика: і популярна, і класична:

- Я свого часу музичну школу закінчив, на бага-

Нова Ушиця, Дунаєвці, Могилів-Подільський, Кам'янець-Подільський - всі вони мали свої гроші. Наприклад, у Могилів-Подільському нестандартні купюри друкували: у шість гривень, дванадцять...

Родина, каже Володимир Олександрович, такі захоплення підтримує. Вона у професора Шапринського теж медична: і обидва сини, і невістки мають хірургічні спеціальності. Що стосується наймолодшого члена родини, онуки Анастасії, то їй поки

ріла на виразкову хворобу. Хвороба ускладнилася кровотечею, і потрібно було оперувати. А складність була у тому, що вона вже двічі була оперована на черевній порожнині і швидко увійти у порожнину було неможливо. Почав падати тиск, і на межі життя і смерті кровотечу вдалося зупинити, жінка одужала і працює далі. Вона медсестра. Таких випадків багато було...

Щодо найважливішого у професії хірурга Володимир Олександрович каже так:

- Організація усього. Сам я точно організована людина. Якщо я сказав - то слово тримаю. Хірурги - це як військова служба. Якщо потрібно встати

димир Олександрович.

Спілкуватися йому доводиться не лише з пацієнтами, а й зі своїми учнями. Каже, кращі й гірші студенти були в усі часи. Хтось здібний та прагне досягти мети, хтось слабенький.

- Звичайно, є і відмінності. Зараз студенти більш проворні. Раніше по книжках навчалися, зараз знання черпають з інтернету. Але відсоток тих, у кого є потяг до знань, завжди сталий. Немає такого, щоб, як кажуть іноді, вони із року в рік гіршими ставали..., - зазначає професор Шапринський.

І зізнається: іноді доводилося відмовляти студентів від хірургічної стезини:

Професор Володимир Олександрович Шапринський - студентам:

«Живи так, начебто завтра помреш. А вчись - наче житимеш вічно. Хірург завжди, все своє життя, вчиться, бо хірургія - це динамічна спеціальність, постійно дещо змінюється, з'являються ті чи інші погляди на лікування, з'являються нові технології, і тому навіть дорослому хірургу вчитися доводиться: кудись їздити, щось бачити, запозичити, просто збоку стати подивитись - досвідченій людині цього теж достатньо».

тьох інструментах граю: акордеоні, гітарі, баяні, мандоліні...

Звичайно, рибалку люблю. А ще нумізматикою з дитинства захоплююсь та історію люблю - вони нерозривно пов'язані. До речі, в Україні був дуже цікавий період, коли кожне містечко випускало свої паперові гроші. Бар, Проскурів, Тульчин, Кременець,

що п'ять років. Але якщо вона теж вирішить стати хірургом, дідусь її не відмовлятиме.

- Це дуже почесна, але дуже складна робота. Здається, Чехов сказав, що лікар - справа цілодобова. І воно так дійсно і є, - каже Володимир Олександрович.

Катерина Баркалова.

Світлої пам'яті доктора медичних наук, професора Кузьми Петровича Дерепи

Дерепа К.П. народився 1922 року в с. Плахо-Петрівка Луганської області. Після закінчення школи у 1939 році вступив до Старобільської фельдшерсько-акушерської школи. З другого курсу мобілізований в лави Радянської армії, де виконував обов'язки санітарного інструктора стрілецької роти, з 1941 по 1946 роки. Отримав три поранення. За роки II Світової війни нагороджений орденами «Вітчизняної війни 1-го ступеню», «Вітчизняної війни 2-го ступеню», «Червоної зірки», двома медалями «За відвагу», медалями «За оборону Сталінграду», «За визволення Варшави», «За взяття Берліну» та ще іншими 17 медалями. В 1971 р. за досягнуті успіхи в галузі охорони здоров'я і розвитку медичної науки нагороджений орденом «Трудового Червоного Прапора».

З 1948 по 1954 роки - студент Вінницького медичного інституту. Після закінчення інституту навчався в клінічній ординатурі при кафедрі ЛОР-хвороб (1954-1956),

1 квітня 2016 року на 94 році життя перестало битися серце доктора медичних наук, професора Кузьми Петровича Дерепи - автора 188 наукових праць, 2 винаходів, 10 раціоналізаторських пропозицій, відзначеного багатьма урядовими нагородами.

після чого працював асистентом (1957-1958), доцентом (1958-1961), а з червня 1962 р. по червень 2002 року - завідувачим цієї ж кафедри.

В 1958 році захистив кандидатську дисертацію на тему: «Гази крові у хворих на склерому», а в 1968 р. - докторську дисертацію на тему: «Деякі питання патогенетичної терапії хворих на склерому».

З 1968 по 1970 роки - проректор з навчальної роботи Вінницького державного медичного інституту. З червня 2000 року по 2014 рік - професор ЛОР-кафедри медичного університету.

У 1980 р. на базі клініки було відкрито Український склеромний центр, що функціонує і до теперішнього часу. Сюди звертаються хворі з цією патологією зі всіх областей України та сусідніх країн. Дерепа К.П. був керівником і консультантом цього центру.

Активно займався вивченням склеромної проблеми, отосклерозом, новоутвореннями ЛОР-органів, внутрішньо-черепними отогенними ускладненнями. На кафедрі під його керівництвом підготовлено 68 клінічних ординаторів, підвищили кваліфікацію 188 ЛОР-лікарів.

Як керівник навчального процесу, відрізнявся високою об'єктивною вимогливістю до якості викладання, проводив велику методичну роботу. Як хороший лектор, насичував свої лекції цікавим практичним та теоретичним матеріалом.

У лікувальній роботі був відомий як висококваліфікований

спеціаліст-оториноларинголог, який виконував з великим обсягом хірургічної роботи.

Брав активну участь в допомозі органам охорони здоров'я Вінницької, Хмельницької та Житомирської областей: консультації хворих, ургентна оториноларингологія, спеціалізація ЛОР лікарів, виступи з лекціями та інше.

З 1962 року по 2006 рік був головою Вінницького обласного ЛОР товариства, членом атестаційної комісії і впродовж десятиліть був позаштатним обласним оториноларингологом.

Дерепа Кузьма Петрович створив школу оториноларингологів в Вінницькій, Хмельницькій та Житомирській областях.

Людина кипучої енергії, ініціативи і великої ерудиції принципів, веселий і доброзичливий, людина, яка користувалась незаперечним авторитетом і повагою серед лікарів, співробітників університету, студентів, хворих і колег - таким ми знали Кузьму Петровича Дерепу.

Світла пам'ять про професора Кузьму Петровича Дерепу, чудову, добросердечну, чуйну людину, лікаря, вченого назавжди збережеться в серцях його численних учнів, колег по роботі і всіх, хто його знав.

Ректорат та кафедра ЛОР-хвороб Вінницького національного медичного університету ім. М.І.Пирогова

Вінницьке обласне наукове Товариство отоларингологів Кафедра ЛОР-хвороб Вінницького медичного університету ім. М.І.Пирогова.